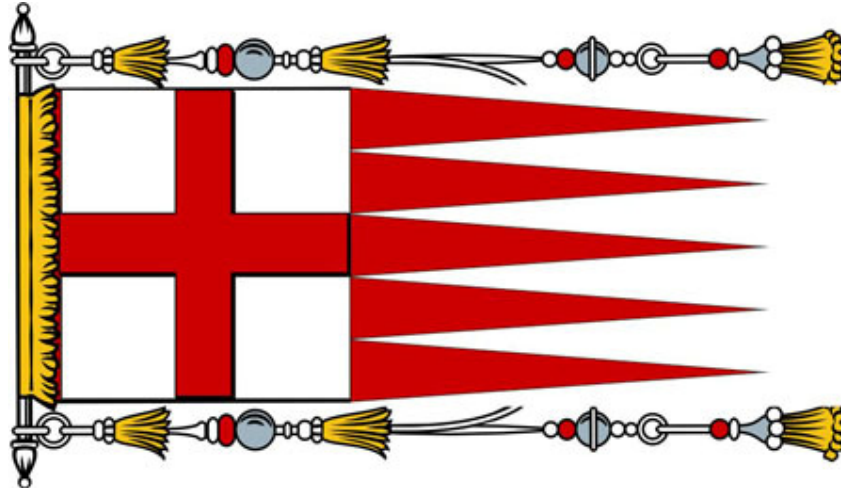

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΕΙΟΥ ΦΛΑΜΟΥΛΟΥ ΤΩΝ ΒΟΥΚΕΛΑΡΙΩΝ

Το “Δρακόντειο Φλάμμουλο” ήταν το κατ’ εξοχήν είδος σημαίας των επιλέκτων μονάδων του Βυζαντινού Ιππικού εν γένει και της Τάξεως των “Βουκελαρίων” ιδιαιτέρως, η οποία πιθανώς να ήταν και οι πρώτοι που το χρησιμοποίησαν.

Στην πραγματικότητα επρόκειτο για τετράγωνη σημαία που κατέληγε σε πέντε μακρόστενες και συμμετρικά ανισομήκεις υφασμάτινες γλώσσες εκ των οποίων η μεσαία ήταν πιο μακρυνά από τις υπόλοιπες, όλες δε μαζί σχημάτιζαν την οπτική εντύπωση πυραμίδος.

Πυραμειδοειδούς σχήματος ήταν και οι «λαμπρές» (= λευκές) “καλύπτρες” (= καπέλα) με ανακλεινόμενο γείσο, «μεταφρενίους ολκούς» και «λευκόλινον καταυχένιον» των “Λαμπροτάτων” (= Συγκλητικών).

Η πυραμίδα συμφώνως προς τον “Τίμαιο” του Πλάτωνος είναι το σύμβολο του στοιχείου του “Πυρός” και από άποψη Χριστιανικής συμβολικής παραπέμπει στα Χαρίσματα ή Δωρεές του Αγίου Πνεύματος που απεικονίζονται στην Αγιογραφία με τη μορφή των πυρίνων γλωσσών της Πεντηκοστής.

Στους “Δορατοφόρους/Δορυφόρους” που αποτελούσαν την κορυφαία ιεραρχική ειδικότητα της ανωτάτης “Καταφράκτου Διαφοράς Οπλίσεως” της “Ιεράς, Επιλέκτου, Ομοτραπέζου, Συμμίκτου, Καβαλλαρικής Τάξεως των Βουκελλαρίων”, είχε παραχωρηθεί το προνόμιο να αναρτούν

“Δρακόντεια Φλάμμουλα” στα “Μέναυλά” (μακρυά, σκληρά, ξύλινα δόρατα) τους .

Το χρώμα του ιδρυτικού “Φλαμμούλου” των “Βουκελλαρίων” ήταν “Λαμπρό”, δηλ. λευκό.

Πιθανολογείται ότι ο ιδρυτής των “Βουκελλαρίων” Ενδοξότατος και Μεγαλοπρεπέστατος Ιλλούστριος Αρχων Κυρ Φλάβιος, Μάγιστρος της Ανατολής και Στρατηγός, ο Βελισσάριος επέλεξε το “Λαμπρό” ως εραλδικό χρώμα του “Φλαμμούλου” της νεοσυστάτου Τάξεως των “Βουκελλαρίων”, για να υποδηλώσει την “Λαμπροτάτη” (= Συγκλητική) προέλευσή της.

Στην πορεία το εν λόγω “Φλάμμουλο” κοσμήθηκε από έναν Ελληνικό (= με ισομήκεις κεραίες/δοκούς) ερυθρό Σταυρό, ενώ οι πέντε υφασμάτινες γλώσσες του από “Λαμπρές” (= λευκές) έγιναν “Οξειές” (= ερυθρές).

Το ιδρυτικό “Λαμπρό” (= Λευκό) Φλάμμουλο παρέμεινε μεν σε ισχύ, αλλά μόνο για να απονέμεται ως ανωτάτη τιμητική διάκριση της Τάξεως των “Βουκελλαρίων”, μαζί με την “Αργυρά Κασσίδα” (= Ασημένιο Κράνος), η οποία αποτελούσε έμβλημα που συμβόλιζε την “γενναιότητα”, δηλ. την υψίστη εκείνη πνευματική κατάσταση ορισμένου επιγόνου η οποία εκδηλώνεται με ανδρεία και ηρωική συμπεριφορά κατά την ενάσκηση των καθηκόντων του και είναι αντάξια, ισάξια ή ακόμα και ανώτερη από εκείνη που σε παρόμοιες περιστάσεις επέδειξαν οι πρόγονοί του που κατήγοντο από κάποιο “Λαμπρότατο” (= Συγκλητικό) “Γένος”.

Ο ίδιος ο Κυρ Φλάβιος ο Βελισσάριος απένειμε την Ανωτάτη αυτή Τιμητική Διάκριση στον “Σαγματάριο” (= κατώτατο Ιπποκόμο) του “Τούλδου” (= των Μεταγωγικών και Διοικητικής Μέριμνας) του Ανδρέα, μετά την μάχη της Δάρρας, για το ηρωικό του κατόρθωμα να υπερασπίσει, με απaráμιλλο ηρωισμό και αυταπάρνηση, την Τιμή των Ρωμαίων (= Ελλήνων Χριστιανών της Αυτοκρατορίας της Ρωμανίας) εν γένει και της Τάξεως των “Βουκελλαρίων” ιδιαιτέρως (για περισσότερες πληροφορίες βλ. παλαιότερο μήνυμα στην παρούσα Διαδικτυακή Λέσχη), ανοίγοντας έτσι τις πόρτες της “Καβαλλαρικής Τάξεως” και σε μη “Λαμπρνομένους επ’ Ευγενεία” “Υπασπιστές” τους οι οποίοι διακρίθηκαν επ’ ανδραγαθία σαν να ήταν και οι ίδιοι “Λαμπρότατοι”.

Καθιερώθηκαν έτσι – και μεταξύ άλλων – τα προνόμια του “Ομοτραπέζου” (= το να παρακάθηνται κατόπιν προσκλήσεως σαν να ήταν και οι ίδιοι Ευγενείς σε “Κλητώριο”, δηλ. σε επίσημο τελετουργικό

δείπνο “Λαμπροτάτων”, δηλ. Συγκλητικών), καθώς και της εξ αυτού απορρεούσης “Οικειότητος” (= στενής σχέσεως με “Λαμπρότατο”, δηλ. Συγκλητικό Οίκο).

Όταν οι “Κατάφρακτοι Δορατοφόροι” των “Βουκελλαρίων” κάλπαζαν και στα “Μέναυλά” τους ανέμιζαν τα “Φλάμμουλά” τους, οι υφασμάτινες ερυθρές γλώσσες τους έδιναν την οπτική και ηχητική εντύπωση φλογών. Η φλόγα στα λατινικά λέγεται “flamma” και ετυμολογείται από τη λέξη “flagma” εκ της ρίζης “flag”, η οποία αποτελεί λατινική απόδοση της

Ελληνικής ρίζης “φλέγ” (εκ της οποίας και το ρ. “φλέγω”, το ουσ. “φλοξ” κλπ).

Η λέξη “flamma” σημαίνει: α) φλόγα, β) φλογερό βλέμμα, γ) φλόγα του Έρωτος και δ) Έρωτος.

Από την λέξη “flamma” ετυμολογείται επίσης και το ρ. “flammo” που σημαίνει: α) φλέγομαι, β) απαστράπτω (= είμαι “Λαμπρότατος”), γ) καταφλέγω, δ) καίω, ε) θερμαίνω, στ) παροξύνω κλπ.

Από άποψη Χριστιανικού συμβολισμού το ρ. “flammo”, παραπέμπει – μεταξύ άλλων – στην Ουράνια Τάξη των “Σεραφείμ”.

Συμφώνως προς τον Διονύσιο Αρεοπαγίτη η λέξη Σεραφείμ σημαίνει: α) Αυτούς που καίουν και β) Όσους θερμαίνουν.

Συγκεκριμένα στο Έργο του «Περί Ουρανίας Ιεραρχίας», αναφέρει μεταξύ άλλων ότι το όνομα Σεραφείμ « υποδεικνύει εξηγητικά την αεικινησία τους σχετικά με τα θεϊκά που δε σταματά και τη θερμότητα και την οξύτητα και την υπερβολική φλόγα της πλησιεστάτης και ανυποχώρητης και αταλάντευτης αεικινησίας αλλά και την **ανυψωτική και έντονη δύναμη να αφομοιώνουν τα κατώτερα, καθώς τα ξαναθερμαίνουν** και τα ξαναφλογίζουν προς την ίδια με τη δική τους θερμότητα **και τη φλογερή και ολοκαυτωτική ικανότητα της καθάρσεως** και την απερίκαλυπτη και άσβεστη και ίδια πάντοτε με τον εαυτό της φωτεινή και **φωτιστική ιδιότητα που απομακρύνει και αφανίζει κάθε άφεγγο σκότος**».

Επίσης το ρ. “flammo” παραπέμπει στην «Ιερατική Μυστική Ευχή» της Ορθόδοξου Χριστιανικής Τάξεως των «Πιστών» από τη Θεία Λειτουργία του Λαμπροτάτου Κυρού Ιωάννου, Αγίου, Αρχιεπισκόπου Κων/λεως και Δικηγόρου, Σεκούνδου, του Χρυσοστόμου:

«Χριστέ κατάφλεξον Πυρί αὔλωι τας αμαρτίας μου» (= Χριστέ κάψε τελείως με άυλη Φωτιά τις αμαρτίες μου).

Η λέξη “flamma” είναι επίσης ομόριζη με την λατ. λέξη “Flamen” που σημαίνει “ο καίων θύματα”, υποδηλώνουσα τον Ιερέα ορισμένης θεότητας.

Συμφώνως προς την ορθόδοξη δογματική μετέχει της Ιερωσύνης του Χριστού εκείνος ο βαπτισθείς και χρισθείς «Πιστός» ο οποίος προσφέρει αναίμακτες θυσίες προς τον Ὑψιστο επικαλούμενος (εδώ και τώρα, από στιγμή σε στιγμή) τον Χριστό προκειμένου να του κάψει τελείως με άυλη φωτιά τις αμαρτίες του.

Για την ακρίβεια μόνον αυτός δικαιούται του προνομίου να μεταλάβει του Συνεχούς μεταστοιχειωτικού και Σωτηρίου Θαύματος των Αχράντων Μυστηρίων.

Στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία υπήρχαν: α) 3 “Flamines Majores” (= Μείζονες Ιερείς) οι οποίοι προήρχοντο από την Τάξη των “Πατρικίων” (δηλ. των “Λαμπροτάτων”/Συγκλητικών) και ήταν οι Ιερείς του Διός, του Άρεως και του Ρωμύλου και β) 12 “Flamines Minores” (Ελάσσονες Ιερείς) οι οποίοι προέρχονταν από την Τάξη των “Πληβείων”.

Από την λέξη “Flamen” που σημαίνει «Κατακαίων Ιερεύς» ετυμολογείται και το όνομα του ιδρυτή της Τάξεως των «Βουκελλαρίων» Κυρ Φλαβίου του Βελισαρίου.

Για την ακρίβεια «Φλάβιος» σημαίνει κυριολεκτικώς «Ιερεύς εκ της Φλαβίας Γενεάς».

Υποκοριστικό της λέξεως «flamma», που σημαίνει «φλόγα», είναι η λέξη «flamma», που για την ακρίβεια σημαίνει «φλογίτσα» και από την οποία ετυμολογείται απ’ ευθείας η λέξις «Φλάμμουλον».

Ας μην ξεχνούμε άλλωστε ότι ολόκληρη η Αυτοκρατορία της Ρωμανίας (δηλ. της εδαφικής επικράτειας των Ελλήνων Χριστιανών) ιδρύθηκε ως Χριστιανική για να αποτελέσει μικρογραφία, αντανάκλαση, επίγειο σκέλος και τύπο, δηλ. προτύπωση του Ουρανίου Βασιλείου, με το οποίο βρισκόταν θεουργικώς συνδεδεμένη, μέσω της Συγκλητικής Εθιμοτυπίας της Βυζαντίου Αυλής, συμφώνως προς τον ερμητικό νόμο της συμπαθητικής αναλογίας.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ολόκληρη η ιδέα της συστάσεως της Αυτοκρατορίας της Ρωμανίας, η οποία βρίσκεται συμπυκνωμένη στον συμβολισμό του «Φλαμμούλου» της Τάξεως των «Βουκελλαρίων», προσομοιάζει στο 2^ο άρθρο του «Σμαραγδίνου Πίνακος» του Ερμού του Τρισμεγίστου το οποίο αναφέρει: «Το προς τα κάτω αναλογεί στο προς τα άνω και το προς τα άνω είναι ανάλογο με το προς τα κάτω, προς επιτέλεσιν των θαυμασίων του Ενός μόνου Πράγματος».

Προσομοιάζει επίσης και στο Χαλδαϊκό Λόγιο (Χρησμό) που είχε σχολιάσει ο Ενδοξότατος Ιλλούστριος Άρχων Κυρ Μιχαήλ, Σοφώτατος Πρωτοπρόεδρος απάσης της Συγκλήτου ο Ψελλός, στο έργο του «Εξήγησις εις τα αυτά Λόγια – Χαλδαϊκόν Λόγιον» «Το είδωλο (= το «προς τα κάτω») έχει και αυτό το μερίδιό του σε ένα τόπο ολοφώτιστο (= στο

«προς τα άνω»), ή με άλλα λόγια το «προς τα κάτω» αποτελεί τύπο (= προτύπωση) του προς τα άνω».

Όταν δε το «προς τα κάτω» μιμείται, στο μέτρο που του αναλογεί, το «προς τα άνω», τότε συμφώνως προς τον Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη τείνει να αφομοιωθεί από αυτό.

Από το “Φλάμμουλο” ετυμολογείται επίσης και η αγγλική λέξη “flag”, που σημαίνει σημαία.

Η ίδια η σημαία αποτελεί μετεξέλιξη του “Φλαμμούλου”, επειδή το τελευταίο έφερε επάνω του το διακριτικό “Σήμα” (από το οποίο ετυμολογείται η λέξη σημαία) του “Οίκου” του “Δυνατού” (= Ευ-γενούς) στον οποίο είχε απονεμηθεί με αντίστοιχο προνόμιο και το οποίο δεν είναι άλλο από το γνωστό “Οικόσημο”.

Π.χ. η γνωστή σημαία με τον μαύρο εστεμμένο δικέφαλο επί κιτρίνου (απο εραλδική άποψη το κίτρινο συμβολίζει το χρυσό) πεδίου που κυματίζει σήμερα σε όλες τις Ελληνορθόδοξες Εκκλησίες, τον 13ο αι. υπήρξε η επίσημη σημαία της “Αυτοκρατορίας της Νικαίας”, παραφυάδος της “Αυτοκρατορίας της Ρωμανίας”, η οποία συνεστήθη μετά από την κατάληψη της τελευταίας από τους Λατίνους.

Η σημαία αυτή στην πραγματικότητα δεν ήταν άλλη από το Οικόσημο του “Λαμπροτάτου” (= Συγκλητικού) Οίκου των Λασκαριδών.

Επανερχόμενοι στο θέμα του “Φλαμμούλου”, αξίζει να αναφέρουμε ότι οι «πύρινες γλώσσες» του είναι πέντε, αριθμός ο οποίος παραπέμπει, μεταξύ άλλων, στην «Χρυσή Τομή» της Ιεράς Αρχιτεκτονικής, στην πεντάδα των

Πλατωνικών Αρετών, στα πέντε ριζώματα, στην εξήγηση του Θεοδοσιανού Κώδικος «εν τη πεντάδι ευρίσκεται πάσα Αρετή», αναφορικά με τον λόγο για τον οποίο απαιτείται η παρουσία τουλάχιστον 50 Συγκλητικών για να επιτευχθεί απαραίτητο προκειμένου να συνεδριάσει ο «Κομβέντος» (= Γενική Συνέλευση) της «Γερουσίας Λογάδος του Λαμπροτάτου Τάγματος της Ενδοξοτάτης, Βασιλικής, Ιεράς Συγκλήτου Βουλής», τους 5 Άρτους που ευλόγησε ο Χριστός (Ματθ. ιδ'19-20), τα 5 πρώτα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης (Πεντάτευχος/Τορά) που συμβολίζουν την αποκάλυψη του Θεϊκού Νόμου, τις 5 πληγές του Εσταυρωμένου Θεανθρώπου, τα 50 πρώτα (Ελληνικής καταγωγής) «Γένη» της Ρωμαϊκής Συγκλήτου κλπ.

Οι 5 «πύρινες γλώσσες» του «Φλαμμούλου» αθροιζόμενες με τις 4 κεραίες του Σταυρού επ' αυτού (ή τις 4 πλευρές του τετραγώνου υφάσματος, ή τα 4 τεταρτημόρια που συμβολίζουν τα 4 σημεία του οριζοντος καθώς και τα 4 Ευαγγέλια στα οποία ορκίζονταν οι Συγκλητικοί κλπ.), δίνουν το άθροισμα 9, που αντιστοιχεί στις 9 Ουράνιες Τάξεις στις οποίες αναφέρεται ο Διονύσιος Αρεοπαγίτης.

Η οπτική και ηχητική εντύπωση του ανεμίζοντος «Φλαμμούλου» που κρεμόταν από το «μέναυλο» των «Καταφράκτων Δοξατοφόρων» της «Καβαλλαρικής Τάξεως των Βουκελλαρίων» προσομοίαζε με έναν ερυθρό «Δράκοντα» (= φίδι).

Ο ίδιος ο Ιησούς στο κατά Ιωάν. γ' 14-15, ερμηνεύοντας το σύμβολο του όφεως που ύψωσε ο Μωυσής στην έρημο, λέγει ότι «έτσι πρέπει να υψωθεί ο Υιός του Ανθρώπου, ώστε όποιος πιστεύει σ' Αυτόν να μη χαθεί αλλά να ζήσει αιωνίως».

Επομένως το «Δρακόντειο Φλάμμουλο» είναι ένας «επί ξύλου κρεμάμενος Πύρινος Όφης», που αποτελεί προτύπωση και Αναστάσιμο και Σωτηριώδες σύμβολο Νίκης επί του θανάτου και άρα Βασιλικό έμβλημα, το οποίο υποδηλώνει τον «επί ξύλου κρεμάμενο» Ιησού.

Άλλωστε και η πολεμική ιαχή των «Βουκελλαρίων» δεν ήταν άλλη από την επίκληση της Νίκης του Σταυρού, ομού με την Αλαλά, την θυγατέρα του θεού του πολέμου: «Σταυρός Νικά, Αλαλά».

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Άρχων (= αξιωματούχος) εκείνος της «Καβαλλαρικής Τάξεως των Βουκελλαρίων» ο οποίος το έφερε και με αυτό μετέδιδε οπτικά σήματα διαταγών στο πεδίο της μάχης ονομαζόταν «Δρακονάριος».

Από τους «Δρακοναρίους» των «Βουκελλαρίων» ετυμολογείται και τα κατά πολλούς αιώνες μεταγενέστερα επίλεκτα, ως επί το πλείστον δυτικά ιππικά, στρατιωτικά σώματα των «Δραγόνων», οι οποίοι μεταξύ άλλων έφεραν κράνη με μακρύ θύσανο, προσομοιάζοντα στο «τουφίο» (= λοφίο, κατόπιν παραχωρήσεως αντιστοίχου προνομίου, το οποίο ήταν υποδηλωτικό επιλέκτου Καβαλλαρικής Τάξεως της Αυτοκρατορίας της Ρωμανίας) της «κασσίδας» (= κράνους) των «Βουκελλαρίων».

Άλλο ένα προνόμιο των «Βουκελλαρίων» ήταν να φέρουν «Φλαμμουλίσκια», δηλ. μινιατούρες «Φλαμμούλων» στους ώμους τους, από τα οποία έλκουν την καταγωγή τους οι σύγχρονες στρατιωτικές επωμίδες.

Το λαμπρό (= λευκό) «Φλαμμουλίσκιο» ήταν υποδηλωτικό παρασημοφορήσεως με την ανώτατη διάκριση της Τάξεως συμφώνως προς τα προαναφερθέντα.

Στο ψηφιδωτό του Ναού του Αγίου Βιταλίου της Ραβέννας το οποίο φιλοτεχνήθηκε το 548, απεικονίζεται εκ δεξιών του Αυτοκράτορος Ιουστινιανού ο Κυρ Φλάβιος ο Βελισάριος σε ηλικία 48 ετών με «πλατεία αλλάξιμη» (= Βυζαντινότροπη επίσημη στολή Συγκλητικού) ο οποίος φέρει επί του δεξιού ώμου του λαμπρό «Φλαμμουλίσκιο» με το έμβλημα της «Τάξεως του Μελχισεδέκ» (βλ. φωτογραφίες της παρούσης Διαδικτυακής Λέσχης).

Το έμβλημα αυτό αποτελείται από ένα οκτάγωνο σύμπλεγμα ρόμβου επί κύβου, συμβόλου της 8^{ης} ημέρας, δηλ. της Αναστάσεως, στο κέντρο του οποίου 5 αναστάσιμα σημεία συνθέτουν τον Χρησμό (= Χριστόγραμμα) Χ, υποδηλωτικό της Ιερής Δεκάδος (Τετρακτύος), του Σταυρού του Αγίου και Αποστόλου Ανδρέου, ιδρυτού του Οικουμενικού Πατριαρχείου, καθώς και των Ουρανίων Τάξεων, των οποίων ιδίως οι Αρχάγγελοι απεικονίζονται στις Αγιογραφίες φέροντες «Ακοές», δηλ. δύο ταινίες που ανεμίζουν δεξιά και αριστερά από το κεφάλι τους, σύμβολο του Προφητικού Χαρίσματος, δηλ. της ικανότητας ερμηνείας των Αγίων Γραφών, η οποία αποτελεί προϋπόθεση ορθής «Αγγελίας» δηλ. μεταδόσεως της (Αγιο)Πνευματικής τροφής του Σωτηρίου Αγγέλματος το οποίο σερβίζουν σε δίσκο που έχει χαραγμένο το «Χριστόγραμμα» Χ.

Έρρωσθε!

Εν έτει ,ζϛ' ιδ' από κτίσεως κόσμου, μηνί Μαρτίω, ια'

Ἐδοξεν

Χαρίλαος, Πανυπερσέβαστος του Τάγματος της Ιεράς Συγκλήτου, Μάγιστρος των Θείων Βασιλικών Οφφικίων των Τάξεων του Ιερού Παλατίου, Αρχηγέτης του Θεοφυλάκτου Αρχαιογενούς Λαμπροτάτου Οίκου των Μεταξά, Πάτρων του Τάγματος των Βουκελαρίων και Δικηγόρος, Μεταξάς, υιός Αθανασίου ο Ιατρίδης.

Copyright © 2008 για όλο τον κόσμο: **Χαρίλαος Α. Ιατρίδης**. Το κείμενο, τα στοιχεία και οι εικόνες, (περιλαμβάνονται και τα λογότυπα, τα σήματα, τα σύμβολα, τα εμβλήματα, τα διαγράμματα, τα σχήματα κλπ) που παρατίθενται προορίζονται αποκλειστικά για ιδιωτική χρήση των Μελών της **«Φιλοχρίστου των Ρωμαίων Πολιτείας»** και απαγορεύεται αυστηρώς η με οποιοδήποτε τρόπο αντιγραφή, αναδημοσίευση, αναπαραγωγή, μετάδοση, αναμετάδοση, μετάφραση ανατύπωση με οποιονδήποτε τρόπο και μέσο (μηχανικό, έντυπο, ηλεκτρονικό, τηλεοπτικό, φωτοτυπικό, ηχογραφήσεως, οπτικοακουστικό κλπ) του συνόλου ή/και μέρους του παρόντος κειμένου, ή/και των στοιχείων του, ή/και και των εικόνων του, έστω και περιληπτικά, ή/και κατά παράφραση ή/και κατά διασκευή, ή/και κατά τροποποίηση ή/και κατά αλλοίωση, ή/και κατ' αποκοπή χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη (Ν. 2121/93, άρθ. 51). Η απαγόρευση αυτή ισχύει και για Δημόσιες Υπηρεσίες, Βιβλιοθήκες, Πανεπιστήμια, Οργανισμούς, Ερευνητικά Κέντρα (άρθ. 18) και εν γένει για οποιουδήποτε είδους φορείς, δημόσιους ή ιδιωτικούς, της Ελλάδας και του εξωτερικού κ.τ.λ. Οι παραβάτες διώκονται (άρθ. 13) και επιβάλλονται κατά τον νόμο κατάσχεση, αστικές και ποινικές κυρώσεις (άρθ. 64-66).